

20 Ιουνίου 2013

Οι Πρόσφυγες και οι Χριστιανοί

Ορθοδοξία / Κοινωνικά θέματα

Δημήτρης Χρόνης

Παγκόσμια ημέρα προσφύγων: 20/6

Η διεθνής κοινότητα, με απόφαση της Γενικής Συνέλευσης του Ο.Η.Ε., έχει καθιερώσει και αφιερώσει τη σημερινή ημέρα στους ανθρώπους εκείνους που αποτελούν το κοινωνικό φαινόμενο της «προσφυγιάς». Σε εκείνους τους ανθρώπους που ένωσαν την προσφυγιά είτε σε χώρες γειτονικές της πατρίδος τους, είτε μέσα στο ίδιο τους τον τόπο.

Το διεθνές δίκαιο ορίζει ότι πρόσφυγες είναι οι άνθρωποι που δεν μπορούν ή δεν θέλουν να επιστρέψουν στις χώρες τους, εξαιτίας βάσιμου φόβου δίωξης, με βάση τη φυλή, το θρήσκευμα, τις πολιτικές τους πεποιθήσεις, την εθνικότητά τους ή τη συμμετοχή σε μια ιδιαίτερη κοινωνική ομάδα.

Άνθρωποι απ' όλα τα μήκη και πλάτυ του κόσμου, Αφγανοί, Σομαλοί, Ιρακινοί, Σουδανοί, Ιρανοί και άλλων εθνικοτήτων που ανήκουν κυρίως στον Τρίτο Κόσμο, διαφορετικής πολιτιστικής και πολιτισμικής ταυτότητας, διαφορετικής γλώσσας, διαφορετικής ιστορίας και θρησκείας, αλλά με κοινή μοίρα! Ένα σάκο στον ώμο και μια πορεία άλλοτε μεγάλη και άλλοτε μικρή μπροστά τους. Ξεριζώθηκαν, εκδιώχθηκαν από τα πατρογονικά τους ως ξένοι και εχθροί και αφέθηκαν στο να πορεύονται προς αναζήτηση μιας πιο φιλόξενης γης, μιας γης της «επαγγελίας» για αυτούς.

Το ταξίδι μεγάλο και οι αγωνίες πολλές. Αναλογιζόμενοι πως όρη και σπηλιές, έρημοι, πάγοι, άγονα και άγρια μέρη έχουν γίνει κατοικίες ανθρώπων, καταλαβαίνουμε πως γη φιλόξενη δεν υπάρχει, παρά μόνο καρδιές με στένωση και ξενοφοβικά αισθήματα γεμάτες, για τον συνάνθρωπο, για τον αδερφό. Είναι ίσως αυτό το παράδοξο φαινόμενο, κατά το οποίο η άλογη φύση να γίνεται ανεκτικότερη από τα έλλογα πλάσματα του Δημιουργού-Θεού. Αυτή η «λυκοποίηση» του ανθρώπου αποδεικνύει τη φύση φιλανθρωπότερη του συνανθρώπου.

Η ενθύμηση της επετείου αυτής, έχει σαν σκοπό να μας αφυπνίσει συνειδησιακά.

Αποτελεί κίνητρο ώστε να αντιμετωπίζουμε με αγάπη, ενδιαφέρον, συμπάθεια και σεβασμό τους συνανθρώπους μας αυτούς. Μην λησμονάμε πως από τα παλαιά χρόνια άλλωστε η Ελλάδα μας δέχεται τα καταδιωγμένα παιδιά της από τη Βόρεια Ήπειρο, την Αίγυπτο, τη Ρωσία, τη Μικρά Ασία, την Ίμβρο και την Τένεδο, την Πόλη.

Θα πρέπει τέλος να αγωνιάμε για την επαναφορά του ανθρώπου στο αρχέγονο κάλλος, φέροντας στο «είναι» μας την παρεπιδημία ως χαρακτηριστικό του χριστιανού. Ο σύντομος επίγειος βίος μας στη γη, θα πρέπει να μας αφυπνίζει και να μας καθιστά μέτοχους της δανεικής γης που κρατάμε, αφού είμαστε όλοι «χρεώστες», «σύνδουλοι» και «φιλοξενούμενοι» σε ένα κόσμο δωρισμένο από τον Δημιουργό - Πατέρα σε όλο το ανθρώπινο γένος.

<http://bit.ly/14l4n9c>